

Em Không Cam Chịu Mất Anh

Chương 21 : Chương 21

Nó tỉnh lại sau một giấc ngủ dài. Người nó lúc này đau vô cùng và hơi nóng nóng, miệng nó khô rát.

Nó nhìn quanh căn nhà và một lần nữa cố hiểu ra chuyện gì.

- Cô tỉnh lại rồi ah?

Nó im lặng không trả lời.

- Cô đã ngủ hơn 2 ngày rồi. Lúc ngủ cô cứ ngào khóc làm mẹ con tôi sợ quá.

Nó vẫn im lặng. Thực sự nó đã ngủ 2 ngày rồi sao? Lại còn khóc lóc gì đó lúc ngủ nữa chứ? Nó chẳng nhớ gì cả.

- Có lẽ là cô bị mất trí nhớ thật. Tạm thời cô cứ ở lại đây với mẹ con chúng tôi.

Cậu bé con của người phụ nữ bước vào trên tay cầm theo một nắm lá gì đó.

- Chị tỉnh rồi ah? Vậy thì may quá, vừa kịp lúc em đi hái thuốc trở về.

- Con đưa thuốc đây để mẹ bỏ vào cháo.

Cậu bé đưa năm lá ẹ, còn người phụ nữ đi xuống bếp.

- Chán nhĩ chị bị mất trí nhớ.

-... - Nó im lặng quan sát cậu bé.

- Chị có biết chứ không?

- ... - Nó chỉ mỉm cười không đáp lại, đến bây giờ nó phát hiện ra cậu bé này có hàm răng rất trắng.

- Chị không trả lời cũng chẳng sao chắc giờ này chị đang mệt.

Nó tiếp tục mỉm cười bàn tay mùi ngón búp măng hất tóc ra đằng sau. Có lẽ đây chỉ là một cử chỉ quen thuộc của nó khi chưa bị mất trí nhớ.

- WOW tóc chị đẹp thật đấy, đem bán chắc sẽ được ổi tiền.

Người phụ nữ đem lên cho nó một bát cháo bốc hơi nghi ngút tỏa ra mùi thơm của trứng. Người phụ nữ đưa cho nó bát cháo. Nó cầm lấy và ăn một cách ngon lành, cháo có vị thơm và ngậy của trứng, hơi cay cay, hăng hắc của lá thuốc. Nhìn nó ăn mà cậu bé phải nuốt nước bọt thèm thỗng. (Viết đoạn này chính Rich còn thấy thèm).

Ăn xong cháo nó đưa bát cho người phụ nữ. Nó ngồi yên trên ghế, cảm giác bây giờ đã đỡ mệt mỏi và thoải mái hơn nhiều.

- Jim ơi! - Tiếng từ ngoài cửa gọi vọng vào.

- Sao bây giờ anh mới tới vậy? Em mong anh quá.

Nó phát hiện ra cậu bé tên là Jim còn người đang tiến vào là ai thì nó chịu. Nó quay ra phía cửa và cùng lúc đấy người đó nhìn nó. Hai cặp mắt bắn con người nhìn thẳng vào nhau. Nó không biết mình nhìn vậy bao lâu rồi cho tới khi Jim lên tiếng:

- Anh nhìn gì vậy Ron? Em tìm thấy chị ấy trên bãi biển. Chị ấy có xinh không. - Giọng điệu cậu bé có chút gì đó tự hào khi tìm được một cô gái xinh thì phải.

- Àh...ờ...- Ron trả lời lúng búng nhưng mắt vẫn không rời nó.

Còn nó thì nhanh chóng chuyển hướng nhìn chỗ khác, hơi đỏ mặt.

- Cậu lại sang giúp Jim học hả. - Tiếng của mẹ Jim vọng từ dưới bếp lên.

- Vâng! Cháu chào cô. Hôm nay cô không gia chợ ạ?

- Cô ra rồi nhưng hôm nay bán hết cá lên về sớm.

- Vâng.

Jim và người bạn của cậu ta tên là Ron kê một tấm phản ở góc nhà để làm bàn và bàn uống nước trở thành bàn học của Jim. Nó chẳng quan tâm tới chuyện này lắm, nói một cách chính xác thì nó chỉ quan tâm tới việc nó là ai và sao nó lại ở đây.

Nó ngồi ra phía cửa sổ vá yên lặng ngắm cảnh vật bên ngoài, nơi này khá vắng vẻ nhưng mỗi khi có người đi qua họ thường nhìn nó. Ánh mặt trời làm nó chói mắt và quay mặt vào trong, nó bắt gặp ánh mắt Ron. Ron bối rối nhìn nó rồi lại chăm chú xem Jim làm bài tập. Tới lúc này thì nó găm Ron, đó là một người thanh niên khoảng 18 tuổi, làn da cung hơi rám nắng, thâm hình cân đối, khuôn mặt cương nghị luôn hiện trên đó là một quyết tâm và thể hiện là người có ý trí sắt đá. Ron ngừng lên và lại bắt gặp ánh mắt xanh và sâu hút hồn của nó. Không giống lần trước, nó vẫn chưa kịp quay mặt đi thì Jim lên tiếng:

- Hai anh chị làm trò gì vậy hả? Có phải anh với chị mất trí nhớ kết nhau rồi không?

Cả nó và Ron cùng im lặng quay ra chỗ khác, mặt nó hơi ửng hồng. Nó bắt đầu suy nghĩ lại lời nói của Jim: Mất trí nhớ. Ba cái tiếng đấy cứ lờn vờn trong đầu nó.

Tại một tòa nhà lớn có một người đang nói chuyện với Zollet:

- Thưa ngài, đã 5 ngày rồi chúng tôi vẫn chưa thấy cô Victoria xuất hiện kể từ sau bữa tiệc trên chiếc duy thuyền. Chúng tôi luôn bán sát cô ấy nhưng...

- Nhưng làm sao? - Zollet hỏi vặn lại có một chút mỉa mai và không qua tâm.

- Đã 5 ngày rồi không có bất kì thông tin gì của cô ấy ở nhà giêng, ở trường học và bạn bè. Ngay cả điện thoại di động, yahoo, gmail, facebook,... đều không thấy hoạt động. Chúng tôi nghi ngờ là cô ấy đã

bị mất tích. - Người đó nói một cách khó khăn.

- Phải rồi! Mất tích cái đầu anh ấy. Tôi thuê anh để bảo vệ cô ấy vậy mà đã 5 ngày rồi Victoria ở đâu mà các anh cũng không biết. - Zollet bắt đầu lồi cú và hét lớn.

- Chúng tôi đang điều tra dở mọi chuyện. Theo báo cáo chính xác thì tối hôm đó sau khi bữa tiệc kết thúc chiếc xe limo trở cô ấy về nhà và cô ấy lên căn hộ của mình. Nhưng đến nhiều ngày sau lại không thấy đâu.

- Một người đi dự tiệc rồi sau đó về nhà và sáng hôm sau thì không thấy đâu? Các anh nghĩ tôi có thời gian để đùa sao?

- Chúng tôi nghĩ rằng cô ấy bị mất tích. Trường hợp đi du lịch đã được loại bỏ vì máy camera không thể thu lại được hình ảnh cô ấy rời đi. Trường hợp bị bắt cóc cũng được loại bỏ vì hiện nay đã 5 ngày rồi vẫn chưa thấy bất cứ thông tin nào.

- Thưa ngài cô Kim đã đến. - Glọng của thư kí vang lên.

- Cho vào.

Kim bước vào với khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng và mất bình tĩnh.

- Mọi chuyện thực sự là thế nào vậy? - Kim lo lắng hỏi Zollet.

- Victoria bị mất tích rồi. - Zollet cố lén tức giận trả lời Kim.

- Anh đùa sao? Cái gì mà là mất tích ở đây chứ? Chuyện đó không thể

nào xảy ra. - Giọng của Kim nghẹn ngào vì Kim biết đây là sự thật.

- Chuyện đó là thật đấy Victoria đã bị mất tích.

- Anh nói cô bé bị mất tích mà vẫn có thể bình tĩnh ngồi đây uống rượu Rum được sao?

- Cô có bị thần kinh không vậy? Tôi thề với chúa nếu có phải đảo tung thế giới này lên tôi cũng phải tìm bằng được Victoria. - Zollet đập bàn đứng dậy và hét thẳng vào mặt Kim.

Kim im lặng nước nước bọt, tong suốt thời gian qua chưa bao giờ Kim thấy Zollet cáu giận và mất bình tĩnh tới như vậy.

- Thông báo đi. Hãy đăng tin Victoria bị mất tích, hãy thông báo cho tất cả mọi người biết và liên hệ với tất cả tổ chức quốc tế, cảnh sát và đại sứ quán khắp nơi về việc này.

- Có cần phải nghiêm trọng đến vậy không? - Kim dụ giọng hỏi Zollet.

- Có gì mà nghiêm trọng chứ? Victoria mất tích mà không nghiêm trọng hay sao?

- Chuyện này sẽ là một cú shock với một số người.

- Haizz...

Zollet vừa thở dài sao? Kim chưa từng thấy Zollet thở dài nhưng đây là lần đầu tiên.

- Tất cả là tại tôi. Tại tôi đã muốn cô ấy rời xa mình. Tại tôi đã không tới bữa tiệc đó.

- Không sao đâu, bằng mọi cách chúng ta sẽ tìm ra Victori.

Tiếp sau đó là những tháng đảo tung thế giới của Zollet để tìm Victoria mà không hề biết rằng có một âm mưu nào đó đã làm hại Victoria. Làm cho Victoria bị mất trí nhớ và đang sống tại một nơi nào đó trên một bờ biển tại một ngôi làng chài nghèo khổ.

Sau bữa tối nó đi ngủ, ở đây mọi người ngủ rất sớm vì sáng mai phải dậy sớm để còn ra biển. Nhưng nó không quan tâm, nó chỉ quan tâm: Nó là ai? Tại sao nó ở đây?... Căn nhà nhỏ và tuềnh toàng, nó và người phụ nữ ở phía gần bên trên một chiếc giường nhỏ, còn Jim thì ngủ ở phía ngoài trên mấy tấm phản. Những cơn gió nhẹ từ biển thổi vào đã du ngủ nó, một giấc ngủ thật sâu và quên đi tất cả mọi chuyện. Sáng hôm sau khi bầu trời còn tối như bưng nó đã dậy và theo người phụ nữ và Jim ra biển. Nó quan sát và tìm hiểu cách những người phụ nữ ở đây gỡ có từ lưới và xếp vào xọt. Mọi người ở đây đều tỏ ra niềm nở và quan tâm tới nó.

- Rosalie, chị vẫn muốn lấy thêm cá hả? - Giọng của một người phụ nữ đáng người béo.

- Vâng, em sẽ cố gắng bán hết cá và trả chị tiền cá còn thiếu. - Người phụ nữ đã cứu nó trả lời.

- Chị tên là Rosalie ah? - Nó hỏi người phụ nữ trong khi tay vẫn đang tập gỡ cá.

- Ừm, đó là tên đặt theo cụ cố nội của tôi.

- Đó là cái tên thể hiện sự cao quý. - Nó buột miệng nói ra điều này.

Trên khuôn mặt của Rosalie thoáng một nét ngận ngùi rồi lại tiếp tục và công việc của mình, nó cũng vậy. Cho tới khi cá được xếp đầy vào chiếc sọt to và một chiếc sọt nhỏ hơn thì Rosalie trả tiền cá. Dù mát trí nhớ nó vẫn đủ thông minh để nhận ra rằng chiếc sọt to chính là chiếc sọt cá hôm trước còn chiếc sọt nhỏ là chiếc sọt được mau thêm và Rosalie chỉ đủ tiền trả cho chiếc sọt to.

- Bây giờ chị sẽ đem cá ra chợ bán ah? - Nó hỏi Rosaie.

- Ừm.

- Vậy còn Jim?

- Em sẽ tới trường, em chỉ đi học buổi sáng thôi.

Nói xong Jim giúp mẹ khênh chiếc sọt to còn nó cầm chiếc sọt nhỏ.

Rosalie không về nhà mà đi thẳng ra chợ bán cá còn nó và Jim thì quay về nhà.

- Em sẽ chuẩn bị sách vở đi học luôn sao?

- Vâng.

- Không định tắm sao?

- Việc gì phải tắm, ở đây đây đưa nào chẳng tanh mùi cá như em. Nếu có muốn tắm chút đi qua chỗ kênh em nhảy xuống đó là được.

- Vậy thì em đi học đi.

- Vâng.- Cậu bé trả lời rồi toét miệng cười với nó và chạy thẳng ra cửa.

Một mình nó ở nơi xa lạ này cũng chán. Nhiều lúc nó đã thử tập trung nhớ mọi chuyện nhưng càng nhớ càng thấy mù mịt hơn. Nó không biết rõ bao giờ Rosalie sẽ đi bán cá về và lúc nào Jim tan học trong lúc không có gì để làm nó dọn dẹp lại căn nhà. Nói là dọn chứ thực ra chẳng có gì, ở đây mọi thứ đều gọn gàng ngăn nắp và rất sạch sẽ.

Cuối cùng nó tìm được trong nhà một cuốn tiểu thuyết cũ đã bung bìa, các trang giấy cũng ngả sang màu vàng. Cả buổi sáng hôm đó nó ngồi đọc cuốn sách.

LINK Truyện:

Em Không Cam Chịu Mất Anh <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/em-khong-cam-chiu-mat-anh-1683132.html>

LINK Chương này:

Chương 21

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/em-khong-cam-chiu-mat-anh-1683132/chuong-21.html>